

1

‘Schuldig? Zo snel? Hoe hebben ze dat voor elkaar gekregen? Even een rondje om de tafel gelopen en toen meteen gebeld?’ zei Jake. Hij schudde ongelovig zijn hoofd.

Ik lachte en knikte. ‘Ik weet het. Idioot gewoon. Drie kwartier voor een uitspraak na een proces van drie maanden,’ zei ik hoofdschuddend. ‘Ik dacht dat de griffier een geintje maakte toen ze me belde en zei dat ik weer naar de rechtszaal moest komen.’ Ik zweeg even. ‘Nu ik er eens over nadenk – ik heb geloof ik nog nooit zo snel een voorbedachten rade binnengehaald.’

‘Vet cool, chickie, da’s de snelste klop waarvan ik ooit heb gehoord,’ zei Toni, en ze liet zich in de stoel tegenover mijn bureau vallen. Ze sprak alleen straattaal voor de grap.

‘Geef het maar toe, gasten’ zei ik. ‘Deze meid is helemaal *chill*.’

Toni schonk me een smalende blik. ‘Doe me een lol, bleekscheet. Je bakt er niks van. Bewaar dat maar voor thuis.’ Ze reikte naar de schone beker die ik altijd voor haar op de vensterbank had staan.

Ik trok een wenkbrauw op. ‘Je kunt kiezen of delen: je neemt dat terug en je krijgt een borrel, of je geniet nog even lekker na van je sneer en je blijft op een droogje zitten.’

Toni keek naar de fles Glenlivet op mijn bureau. Ze perste haar lippen op elkaar alsof ze de opties tegen elkaar afwoog. Het duurde niet lang. ‘Da’s ook wat. Ik dacht even dat we hier een echte *souljah* in de tent hadden,’ zei ze zonder enige overtuiging. Ze zette haar beker met een klap op het bureau. ‘Zo goed?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik heb wel eens beter gehoord, maar het kan niet altijd kaviaar zijn.’ Ik pakte het ijslaatje uit mijn minikoelkast, drukte een paar blokjes in haar beker en schonk het equivalent van twee stevige borrels in.

Toni wierp me een je-begeeft-je-op-glad-ijsblik toe en maakte een gebaar alsof ze een toost wilde uitbrengen.

Ik keek Jake aan en gebaarde naar de fles. ‘Voor de gezelligheid?’ vroeg ik. Hij dronk niet, maar soms deed hij mee voor het idee.

Jake knikte en schonk me de jongensachtige glimlach die een vertrek kon oplichten – dezelfde glimlach die de harten van jury’s door het hele land kon verwarmen. Zijn metalen brilletje, het golvende bruine haar en de bescheiden, provinciale uitstraling – de kuiltjes konden geen kwaad, maar waren eigenlijk overbodig – vormden een succesvolle combinatie. Juryleden vertrouwden hem instinctief. Hij had een bijna engelachtige blik waardoor de mensen maar nauwelijks konden geloven dat hij al van school was, laat staan dat hij een zware rechtenstudie achter de rug had en al zeven jaar op het OM werkte. Ik schonk hem een bodempje Glenlivet in met een flinke slok water en zorgde ervoor dat ik mezelf ook niet meer gaf dan goed voor me was; een schaamteloze, onverdunde driedubbele shot.

Toni bracht haar beker omhoog. ‘Op Rachel Knight, die het “snel” in “snelrecht” heeft uitgevonden.’

Jake hield zijn kopje in de lucht. ‘Daar drink ik op,’ zei hij met een grijns. ‘Totdat ik haar record verpletter.’

Ik rolde met mijn ogen. Jake had me de handschoen toegeworpen. ‘Nee hè, daar gaan we weer,’ zei ik.

‘Dat wil ik meemaken,’ antwoordde Toni. Ze kneep haar ogen samen en zei tegen Jake: ‘Je zit eraan vast, mannetje.’

Jake schonk haar een meedogenloze glimlach en knikte. Ze keken elkaar in de ogen en klonken. We dronken, Toni en ik in lange teugen en Jake een voorzichtig nipje.

Toni kwam terug op het onderwerp. ‘Was dit die schietpartij tussen drugshandelaars in MacArthur Park?’ vroeg ze.

Ik schudde mijn hoofd. Toni, Jake en ik maakten deel uit van Special Trials, de kleine elite-unit die de meest complexe en geruchtmakende zaken behandelde. Hoewel Toni zich gemakkelijk kon meten met de anderen van het team, ging ze niet zo in het werk op als Jake en ik. Het was een van de vele punten waarop Toni en ik elkaar compenseerden.

Voordat ik antwoord kon geven, zei Jake: ‘Nee, dit was de

zaak waar de beklaagde zijn vrouw had vergiftigd en haar in Pa-
los Verdes van de klippen had gegooid.’

Toni dacht even na. ‘O ja. En het lichaam was naar zee gedre-
ven, toch? En ze konden geen moordwapen vinden.’

Ik knikte.

Toni schudde haar hoofd. ‘Bewijs is voor mietjes,’ zei ze la-
chend. ‘Je bent echt mijn heldin.’ Ze bracht haar beker omhoog
om opnieuw een toast uit te brengen.

‘Ik heb gewoon geluk gehad,’ zei ik met een schouderophalen,
en ik bracht mijn glas naar het hare.

Toni trok een gezicht. ‘Hé, toe. Hou nou eens op met dat bes-
cheiden gedoe. Ik heb al zo vaak gezien hoe je die smeerlappen
te grazen nam. Er is geen mens die zo hard werkt als jij.’ Ze richtte
zich tot Jake en voegde eraan toe: ‘Behalve jij misschien.’ Ze nam
een slokje van haar whisky en leunde achterover. ‘Jullie zijn niet
goed wijs, dat weet je best.’

Jake en ik wisselden een blik. Er viel weinig tegen in te brengen.
Vanaf het moment waarop Jake twee jaar geleden bij Special Trials
was gekomen, hadden we in elkaar eenzelfde werkverslaafde in-
stelling aangetroffen. Aanklager zijn, was voor ons meer dan een
carrière – het was een missie. De strijd van de slachtoffers werd
onze eigen strijd. Het was onze plicht om hun lijden te compen-
seren met een zekere mate van gerechtigheid. Als gevolg van stil-
zwijgende, doch geheel wederzijdse instemming bracht onze pas-
sie voor het werk ons nooit op het persoonlijke vlak – noch fysiek,
noch verbaal. We lunchten zelden samen buiten het gebouw, en
gedurende de lange avonden na een zitting, wanneer we uitgebreid
onze zaken bespraken, kwamen we niet eens op het idee om buiten
de deur te eten. In plaats daarvan plunderden we de zoutjesvoor-
raad in mijn bureaula die we op smaak brachten met zakjes mos-
terd uit de kantine. In al die avonden en nachten hadden we het
niet één keer over ons privéleven gehad – noch voor-, noch nadat
we openbaar aanklager waren geworden. Ik wist dat deze merk-
waardige barrière in onze relatie dieper ging dan onze gedeelde
toewijding voor het werk. Het was iets wat van twee kanten
kwam. Ik stelde nooit persoonlijke vragen omdat ik ze zelf ook

niet wilde beantwoorden. Jake was op dat punt net als ik: hij roerde het onderwerp nooit aan. En als er toch iemand over begon, dan omzeilde hij het. Door de stilzwijgende verantwoordelijkheid van die gedeelde gevoeligheid konden we ons bij elkaar ontspannen op een manier die bij anderen zelden mogelijk was.

‘Tja, ze heeft niet helemaal ongelijk, Tone,’ zei Jake met een grijns. ‘Ze heeft geluk gehad – ze had rechter Tynan.’

Toni gniffelde. ‘Jezus, dan heb je inderdaad geluk gehad. Hoe vaak ben je nu weer uit je slof geschoten?’

‘Viel wel mee,’ gaf ik toe. ‘Ik heb maar één keer “klootzak” gezegd.’

‘Niet slecht voor jouw doen,’ merkte Toni geamuseerd op. ‘Wanneer?’

‘Tijdens de discussie over het tegenbewijs. En ik had het over een van mijn eigen getuigen.’

Mijn onvermogen om, wanneer ik eenmaal op dreef was, mijn kleurrijke vocabulaire te kuisen, had me al meerdere malen een boete opgeleverd. Je zou denken dat zo’n financiële prikkel me wat zou afremmen. Maar nee. Het had me alleen op het idee gebracht een nieuw onkostenpotje in het leven te roepen.

‘Er zit een duidelijk patroon in je gedrag. Wat zei Tynan?’

‘Die zei alleen: “U bent gewaarschuwd, raadvrouw.”’ Ik slaakte een zucht, nipte van mijn borrel en strekte mijn benen onder het bureau. ‘Ik wou dat ik hem voor al mijn zaken had.’

‘Ha!’ snoof Jake. ‘Je zou al bij je tweede proces je goodwill verspelen, en vanaf de derde zaak zou je blut zijn.’

‘Bedankt voor je vertrouwen.’

Jake haalde zijn schouders op. ‘Hé, ik zeg maar wat...’

Ik lachte en gooide een paperclip naar hem. Hij ving hem moeiteloos op met een bovenhandse zwaai van zijn arm. Vervolgens keek hij naar buiten, naar de klok op het Times-gebouw. ‘Shit, ik moet ervandoor. Oké, mensen, de groeten.’ Hij zette zijn beker neer en vertrok. Het geluid van zijn voetstappen galmde door de gang.

Ik keek naar Toni. ‘Nog een om het af te leren?’ zei ik terwijl ik de fles Glenlivet pakte.

Toni schudde haar hoofd. ‘Nee. Ik heb genoeg deftig spul gehad voor vandaag. Waarom gaan we niet naar Church and State om de bloemetjes buiten te zetten? We hebben wel een verzetje verdiend.’

Church and State was een leuk nieuw restaurant in het oude Meatpacking District. Het maakte deel uit van de gestage inspanningen om de binnenstad van L.A. te moderniseren. Het was alleen de vraag of een restaurant voor een hip, welgesteld publiek op twee blokken van Skid Row een lang leven was beschoren. Ik keek naar de stapel dossiers op de tafel waar mijn minikoelkast stond. Ik had ook best zin in een feestje, en nu ik die rotmoord zonder lijk achter de rug had, had ik waarschijnlijk wel een leuke avond verdiend. Maar door het proces had ik geen tijd gehad voor mijn andere zaken, en ik raakte altijd een beetje – oké, compleet – in paniek als ik me meer dan een paar dagen niet in een zaak had verdiept. Als ik vanavond met Toni ging stappen, zou ik er met mijn hoofd niet bij zijn. Dat kon ik haar niet aandoen.

‘Sorry, Tone, ik’–

‘Laat maar – ik snap het.’ Toni schudde haar hoofd, zette met een klap haar mok op mijn bureau en stond op. ‘Je kunt niet eens een uurtje vrij nemen om een overwinning te vieren. Belachelijk gewoon.’

Maar het was niets nieuws, te oordelen naar het gebrek aan verbazing in Toni’s stem.

‘Wat dacht je van morgenavond? Dan gaan we naar Church and State of wat dan ook. Jij mag het zeggen,’ bood ik eerder hoopvol dan overtuigend aan. Ik vroeg me af of ik tegen die tijd de stapel dossiers had doorgewerkt en de achterstand had ingelopen. Maar ik stelde Toni niet graag teleur, en ik zwoer in stilte dat ik er alles aan zou doen om het voor elkaar te krijgen.

Toni keek me aan en slaakte een zucht. ‘Oké, we hebben het er morgen wel over.’ Ze zwaaide haar laptoptas over de ene schouder en haar handtasje over de andere. ‘Ik ben weg. Maak het niet te laat. Zelfs je OCD-maatje heeft de benen genomen,’ zei ze, en ze knikte in de richting van Jakes kantoor. ‘Jij kunt ook wel een avondje vrij gebruiken.’

‘Ik weet het.’ Ik keek in de richting van zijn kantoor. ‘Wat wil je daarmee zeggen?’ Ik lachte.

‘Misschien hebben zijn buitenaardse leiders hem opdracht gegeven om eens een normaal leven te gaan leiden,’ zei Toni terwijl ze naar de deur liep. ‘Ik doe dat al, dus ik verlaat nu officieel de OCD-zone.’ Ze glimlachte en stapte de gang in.

‘Veel plezier!’

‘Jij ook,’ riep ze terug. En zo hard dat ik het nog net kon horen: ‘Gek mens.’

‘Dat heb ik gehoord!’ riep ik.

‘Kan me niks schelen!’

Ik leunde naar achteren en liet mijn hoofd tegen het koude leer van de luxe fauteuil rusten. Hij paste maar net achter mijn chique bureautje, maar daar zat ik niet mee. De stoel was ’s avonds laat een keer op mysterieuze wijze in de gang verschenen, een paar deuren verder. Toen ik zeker wist dat de kust veilig was, had ik het ding mijn kantoor ingetrokken en mijn eigen zielige stoeltje naar een andere gang gerold, ver genoeg om er zeker van te zijn dat het spoor niet naar de oorspronkelijke eigenaar terug zou voeren. Toen ik terugliep naar mijn kantoor en de gang afspeurde, had ik me afgevraagd of iemand de stoel misschien uit de kamer van een rechter had ‘bevrijd’. Die mogelijkheid had mijn buit nog waardevoller gemaakt.

Ik liep naar de dossiers en nam het eerste van de stapel, maar al binnen een kwartier voelde ik mijn ogen langzaam dichtvallen. Ik was ervan uitgegaan dat ik nog wel voldoende energie had om in elk geval een paar zaken door te nemen, maar zoals gewoonlijk had ik mijn vermoeidheid onderschat. En de Glenlivet had niet echt geholpen.

Ik luisterde naar het geroezemoes van de laatste achterblijvers die het kantoor verlieten. Nadat de deur achter hen was dichtgevallen, vulde de lucht zich met stilte. Ik was moe, maar ik had nog geen zin om naar huis te gaan. Dit was mijn favoriete gedeelte van de dag, wanneer ik het hele OM-kantoor voor mezelf had. Geen telefoontjes, geen vrienden en geen politieagenten die me afleidden. Ik blies de lucht uit mijn longen en keek naar buiten

door het raam. Het was een uitzicht dat nooit verveelde. De straatverlichting was gaan branden en de grillige contouren van kantoorgebouwen in het centrum van L.A. begonnen af te steken tegen de oprukkende duisternis. Vanuit mijn kamer op de zeventiende verdieping van het gerechtsgebouw kon ik het Police Administration Building, de theaters in het Dorothy Chandler Pavilion en alle straten en trottoirs daartussen zien. Ik moest glimlachen om de ironie van het feit dat ik me precies tussen die twee uitersten bevond. Het was al heel wat dat ik een kantoor met een venster had, laat staan met zo'n fantastisch uitzicht. Maar het feit dat het vergezeld was gegaan met mijn overplaatsing naar Special Trials – waarvoor ik me zeven jaar uit de naad had gewerkt – maakte het tot een ware triomf.

Niet dat ik het erg had gevonden om alledaagse misdrijven te doen bij de kleinere rechtbanken in Van Nuys en Compton. Als je regelmatig dezelfde mensen in het beklagdenbankje ziet, geeft dat een vertrouwd gevoel – alsof je familie op bezoek hebt. Toegegeven, een zonderlinge, disfunctionele en grotendeels criminele familie, maar toch. Ik had me dan ook zeker niet ellendig gevoeld bij mijn werk voor de rechtbanken in de achterbuurten. Het was alleen niet mijn ding. Vanaf het moment dat ik had gehoord over de Special Trials unit van het Openbaar Ministerie, gevestigd in de binnenstad, had ik geweten wat ik wilde. De ervaren aanklagers van de kleinere rechtbanken hadden gewaarschuwd voor de lange werktijden, de marathonzittingen, het kritische publiek en de zware druk die op me zou rusten. Ik vertelde ze niet dat die dingen mij juist aantrokken. En werken voor de unit beviel me nog beter dan ik me had voorgesteld. Ik kon bij vrijwel elke zaak samenwerken met fantastische politieagenten en de beste advocaten die ik ooit had ontmoet, zowel voor het OM als de verdediging. En de werkdruk vormde absoluut geen probleem; die ervoer ik juist als een stimulans. Het gebeurt in het leven maar al te vaak dat een lang gekoesterde wens, zodra hij eenmaal bereikt is, een stuk minder interessant blijkt dan verwacht. Ze zeggen niet voor niets: *Wees voorzichtig met wat je wenst*. Maar in dit geval ging dat niet op. Werken voor Special Trials was meer dan

waarop ik had gehoopt, en dat beseftte ik elke dag opnieuw.

Ik probeerde me te concentreren op de aanvullende rapporten – updates van het onderzoek – die gedurende de afgelopen maand aan het dossier waren toegevoegd, maar de woorden verwaagden op het papier. Ik leunde naar achteren in mijn stoel in de hoop nieuwe energie te verzamelen en keek naar de auto's die ver beneden mij door Main Street kropen. De hemel was donker geworden en er kwam bewolking opzetten.

Maar het was duidelijk dat de koek op was. Ik besloot me gewonnen te geven en het vandaag voor gezien te houden. Ik stond op, rekte me uit en liep naar de tafel naast het raam waar ik mijn schoudertas had neergelegd en nam hem mee terug naar mijn bureau. Ik stopte er vijf dossiers in – wishful thinking, ik wist het – pakte mijn handtasje en griste mijn jas van de hanger aan de deur. Ik trok mijn jas aan en zwaaide de riem van mijn tas over mijn schouder, reikte in mijn jaszak en zette de veiligheidspal van mijn Beretta .22 om. Vervolgens gaf ik met mijn voet een tik tegen de deurstopper en liep de gang in naar de liften. Mijn kantoordeur viel achter me dicht.

Op dit tijdstip hoefde ik niet lang te wachten. Een paar seconden later klonk de bel en stapte ik een zalig lege cabine in. De lift snorde langs alle verdiepingen en kwam sidderend tot stilstand op de parterre. Het was een duizelingwekkend tripje dat je alleen kon maken als het stil was, zoals nu. Ik genoot van de kick – zolang ik maar niet nadacht over de kwaliteit van het mechanisme en wat dat voor mijn mogelijke levensverwachting betekende.

Ik liep door de schemerige lobby in de richting van de achterdeuren en keek even om me heen. Ik ging al te voet naar mijn werk sinds ik een jaar geleden in het nabijgelegen Biltmore Hotel was getrokken. Het leek onzinnig om voor de zes blokken naar het gerechtsgebouw in de auto te stappen, en ik wandelde graag – het stelde me in de gelegenheid na te denken. En het bespaarde me bovendien een hoop benzine en onderhoud. Alleen als het donker was, had ik er moeite mee. Na vijf uur 's middags stroomt de binnenstad van L.A. leeg, en dan blijven alleen de mensen ach-

ter die hun leven hoofdzakelijk buitenshuis doorbrengen. Het waren niet zozeer de daklozen over wie ik me zorgen maakte, maar de leeglopers die hen beroofden.

Aangezien ik officier van Justitie was, wist ik welke gevaren er in elke wijk loerden. Daarbij was ik opgegroeid in de wetenschap dat achter elke hoek de dood kon schuilen. Hoewel ik geen vergunning had om er buitenshuis mee rond te lopen, ging ik nooit zonder wapen de deur uit. Ik maakte me wel eens zorgen om het feit dat ik geen vergunning had, maar mijn vader zei altijd: *Ik sta liever voor een twaalfkoppige jury dan dat ik tussen zes planken lig.* Ik had nooit een vergunning aangevraagd omdat ik niet wilde worden afgewezen. Er werd heel streng mee omgegaan sinds de zwager van een zekere sheriff ‘waarschuwingsschoten’ op een stel jongeren had afgevuurd omdat ze keiharde rapmuziek in hun auto draaiden. En eerlijk gezegd, of ik nu een vergunning had of niet; ik zou hoe dan ook altijd een wapen bij me dragen. Daarbij was ik op dat punt geen groentje. Mijn vader had me leren schieten zodra ik in staat was om met twee handen een wapen vast te houden. Als ik moest schieten, zou ik niet missen. Ik bleef staan voor de muur van glas die uitkeek over het Times-gebouw en liet zoals altijd mijn blik over de parkeerplaats en het trottoir glijden, op zoek naar eventuele problemen. Toen ik niets zag, duwde ik de zware glazen deur open en stapte ik de avond in.

Terwijl ik de trap afliep die naar straatniveau voerde, hoorde ik sirenes. Eerst nog ver weg, maar het geluid kwam snel dichterbij. Plotseling was de lucht doordrongen van het schelle krijsen en het mistroostige diepe janken van brandweersirenes. Ze waren nu heel dichtbij. Van alle kanten leken politiewagens te naderen met huilende hoornsignalen en de avondlucht tintelde van ongetemde energie. Ik volgde ze nauwlettend om te zien waar ze naartoe gingen. De knipperlichten leken tot staan te komen en te versmelten op ongeveer vier blokken ten zuidoosten van het Biltmore, halverwege een complex waarvan ik wist dat er uitdragerijen, pandjeshuizen met tralieluiken en goedkope motels waren gevestigd. Zelfs bij plaatsen delict in de binnenstad had ik nooit eerder zoveel consternatie gezien. Mijn normale ‘buren’ – ver-

slaafden, pooiers, hoertjes en daklozen – kregen gewoonlijk niet zo'n vipbehandeling. Ik kon mijn nieuwsgierigheid niet meer bedwingen en besloot te gaan kijken wat er aan de hand was. Met al die agenten om me heen zou ik me in elk geval geen zorgen hoeven te maken om overvallers.

2

Even later zag ik dat het centrum van alle commotie zich bij de kruising van 4th en South Broadway bevond, net om de hoek bij Pershing Square – zo'n groezelig motelletje waar je kamers per uur kunt krijgen. Op grond van de slang die door de voordeur naar binnen liep, en het feit dat er alleen rook was en geen vuur, trok ik de briljante conclusie dat de brandweer de zaak al onder controle had.

Ik baande me een weg door het haveloos uitziende groepje nieuwsgierigen dat zich op het trottoir had verzameld, begaf me zo dicht mogelijk in de buurt van de politieafzetting en zocht naar een bekend gezicht om te vragen wat er aan de hand was. Terwijl ik me over de bedrijvigheid verbaasde, zag ik een busje waaruit aan de bestuurderskant een hoofd met een crewcut tevoorschijn kwam. Het werd gevolgd door een kort, breedgebouwd lichaam in een hoogwaterbroek en een blauw windjack, en met Nike sneakers aan.

Ik had geluk. 'Scott!' riep ik. Scott Ferrier was assistent-lijkschouwer. We waren bevriend geraakt toen ik jaren geleden mijn eerste zaak als officier van Justitie had behandeld. Hij zwaaide naar me en haastte zich naar me toe.

'Weet je moeder dat je zo laat nog op straat bent?' vroeg ik. Scott trok een gezicht. 'Zwaar geschut voor een stel ruziënde pooiers, vind je ook niet?'

Scott knikte. 'Ja, vreemd. Als je nog even blijft hangen, laat ik je zo meteen weten wat er is gebeurd.'

'Is het goed als ik hier wacht?' Ik gebaarde naar zijn busje.

'Best. Als je hem maar niet pikt,' zei hij snuivend, hoewel hij